

האם הפיצוי הגבוה שקיבל הסמנכ"ל שפוטר חייב במס הכנסה?

בנוסף לפיצויי הפיטורים קיבל סמנכ"ל הכספים המפוטר גם פיצוי כספי של למעלה ממיליון שקל. האם הפיצוי הנוסף פטור ממס? אתמול (ד') השיב ביהמ"ש העליון על השאלה בשלילה: מדובר בהכנסה מעבודה.

סמנכ"ל כספים של חברת תוכנה פוטר ביולי 2008, לאחר שהסתכסך עם בעל השליטה בחברה.

בעקבות פיטוריו המידיים, הוא דרש סכום של 5 מיליון שקלים עבור שנת הודעת מוקדמת, מענק מיוחד, בונוסים, הפרשי שכר ופיצוי על לשון הרע. בסופו של משא ומתן וחילופי מכתבים, הגיעו החברה והסמנכ"ל המפוטר להסכם גישור שנחתם בדצמבר 2008.

בהסכם נאותה החברה לשלם למערער פיצוי כספי של כ-1.2 מיליון שקל, הכולל, בין היתר, 12 משכורות ומענק חד-פעמי. המערער, מצידו, התחייב לשמירת סודיות כלפי החברה ולהימנע מתחרות עמה. הפיצוי לא כלל את פיצויי הפיטורים, ששולמו בנפרד.

בדו"ח השנתי שהגיש הסמנכ"ל לפקיד השומה על אותה שנה, הוא דיווח על סכום הפיצוי כהכנסה פטורה ממס. פקיד השומה חלק על עמדתו וכך גם ועדת ההשגה. הסמנכ"ל המפוטר ערער על השומה בבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

בערעורו טען, כי כספי הפיצוי שולמו שלא עבור עבודתו אלא כתמורה להתחייבותו שלא להתחרות בחברה ולשמור על סודותיה. כמו כן, מדובר בכספים ששולמו לו לאחר שעבודתו הסתיימה עם פיטוריו המידיים ביולי 2008.

פקיד השומה עמד על התנגדותו. לעמדתו, גם אם הפיצוי שולם כדי שלא יתחרה בחברה, עדיין מדובר בהכנסה "מעבודה", שכן תנאי זה למעשה מגביל את המערער מלהפיק הכנסה שמחויבת במס.

עוד נטען, כי המערער סיים את העסקתו רק במועד החתימה על הסכם הגישור ועד אז שולם לו חלק ניכר מהכספים, רובם כמשכורת רגילה. כך גם הגדיר זאת טופס 106 שהגישה החברה. המחוזי קיבל עמדה זו, והאיש פנה לסיועו של בית המשפט העליון.

תכלית הפיצוי: זכויות עבודה

[נשיא בית המשפט העליון, אשר גרוניס](#) לא מצא לנכון להתערב בפסק הדין של בית המשפט המחוזי ולעמדתו הצטרפו השופטים [יצחק עמית](#) ו[אורי שהם](#).

הנשיא קבע, כי הסכם הגישור מכריז על סוג ההכנסה באופן ברור ביותר: ההסכם נועד לסילוק סופי של כל התביעות בגין העסקת העובד וסיומה - זו תכליתו.

נפסק, כי הפיצוי שקיבל המערער ניתן לו לנוכח טענתו שמגיעים לו כספים מכח עבודתו. סכום זה אף כולל רכיבי שכר מובהקים כמו בונוסים והפרשי שכר.

באשר לתניית אי-התחרות, נקבע כי זהו תנאי נלווה בלבד להסכמת החברה לשלם למערער את הזכויות שדרש מכח יחסי העבודה שהסתיימו, ומשכך גם לא משנה מתי סיים בפועל את עבודתו ומתי שולמו לו הפיצויים.

הערעור נדחה כאמור והמערער חויב לשלם לפקיד השומה הוצאות של 25 אלף שקל.

נסיבותיו העובדתיות של המקרה ונימוקי פסק הדין מעלים כי אין כל חדש תחת השמש: התשלומים ששולמו למערער הינם בגין התקופה בה עדיין התקיימו יחסי עובד-מעביד ולפיכך דינם כדין שכר עבודה על פי סעיף 2(2) לפקודת מס הכנסה. בית המשפט נמנע מלדון [בפסק הדין בעניין חיים ניסים](#) שעסק בשאלת אופן סיווגם של מענקי הפרטה - מחלוקת, שנכון להיום טרם הוכרעה, וסובר להניח שתגיע שוב לפתחו להכרעה סופית.